

ARSÈNE
LUPIN
PUZZELBOEK

Inhoudsopgave

Inleiding.....7

Puzzels.....9

Oplossingen.....201

Inleiding

Arsène Lupin is niet de koning der dieven, want hij wil over niemand heersen. Hij is eerder de dief der koningen: hij steelt onmetelijk waardevolle voorwerpen, maar met een integriteit waarmee hij diegenen die het niet verdienen met een lichte zet met een gepoetste schoen van hun voetstuk stoot. Geen enkel verhaal dat je over Lupin hoort is ongeloofwaardig en slechts enkele zijn onmogelijk. Soms is het voor criminelen nodig om zich voor te doen als politieagenten: Lupin was vier jaar lang het hoofd van de Sûreté! Hij is zo'n meester in vermommingen dat hij zichzelf nauwelijks herkent in de spiegel.

Maurice Leblanc begon de avonturen van Lupin vast te leggen in 1905, op basis van hun vriendschap en een informele afspraak met de meesterdief dat hij zijn documentairmaker zou worden. Je kunt zijn uitstekende korte verhalen nog altijd lezen in bundels als *Arsène Lupin, gentleman-inbreker* en *Arsène Lupin versus Herlock Sholmes*, en in langere boeken als *De holle naald* en *813*. Deze verhalen hebben geleid tot talloze adaptaties in films, televisieseries en andere media, waardoor de mythologie rondom Lupin verder is uitgebreid. Maar ondanks de 39 korte verhalen en 17 romans die Leblanc heeft geschreven, zijn er nog altijd verhalen over het leven en de ontmoetingen van Lupin die nog niet zijn verteld. Deze heb ik hier voor je verzameld. Elk van deze verhalen bevat een soort puzzel, of het nu een mysterie is dat moet worden opgelost, een wiskundig raadsel dat berekend moet worden of een logische wending die moet worden ontrafeld. Deze verhalen zijn afkomstig uit de eerste hand, opgeschreven in verloren geraakte dagboeken, haastig bewerkte politieverlagen en mondelinge verhalen die van generatie op generatie zijn doorgegeven. Sommige verhalen zijn misschien wel door Lupin zelf verteld! Er kunnen tegenstrijdigheden in de geschiedenis of toevalligheden verweven zijn geraakt in de verhalen, maar de legende van Lupin is zo doordrenkt met list en bedrog dat het onvermijdelijk is dat sommige details vertroebeld zijn geraakt. Sommige personages in dit boek zijn nooit voorgekomen in de oorspronkelijke verhalen van Leblanc, maar het is niet zeker of Lupin Leblanc nooit over ze heeft verteld, of dat ze hebben afgesproken dat ze uit het verslag zouden worden geschrapt.

Onthoud bij het lezen van deze puzzels: soms is Lupin de aanstichter van het mysterie en soms is hij de onderzoeker. Soms weet je niet wie Lupin is in het verhaal en soms is hij het die het verhaal aan je vertelt. Om Lupin zelf te parafaseren: het maakt hem niet uit of je precies weet wie hij is of hoe hij eruitziet. Als je maar weet wat hij heeft gedaan!

Puzzels

De dodelijke pot

Het graf van Quentin d'Argent was anders dan dat van veel andere Fransen, want hij had in zijn leven een passie voor de Egyptische cultuur ontwikkeld, lang voor de recentere manie die werd aangewakkerd door Carters opgraving van Toetanchamon.

Lupin keek naar de nepversieringen en de sarcofaag en moest zeggen dat zelfs als D'Argent zelf nooit echt in het graf van een farao was geweest, de persoon die dit had ontworpen dat zeker wel was geweest. Het was echter moeilijk om goed rond te kijken met een mes tegen zijn keel.

Het mes werd gehanteerd door de Amerikaanse grafrover Coleb, die zijn val van de brug had overleefd en Lupin hierheen was gevolgd, vastberaden om wraak te nemen.

'U bent een fatsoenlijke man, monsieur Coleb,' begon Lupin, wetende dat dit niet waar was, maar dat Coleb wel graag geloofde dat het zo was. 'Wat zegt u ervan om hier een gevecht van man tot man van maken, als nette mensen?'

Coleb overwoog het even. 'Waarom niet?' sprak hij lijsig, 'maar ik denk dat je eerst wat te eten nodig hebt.'

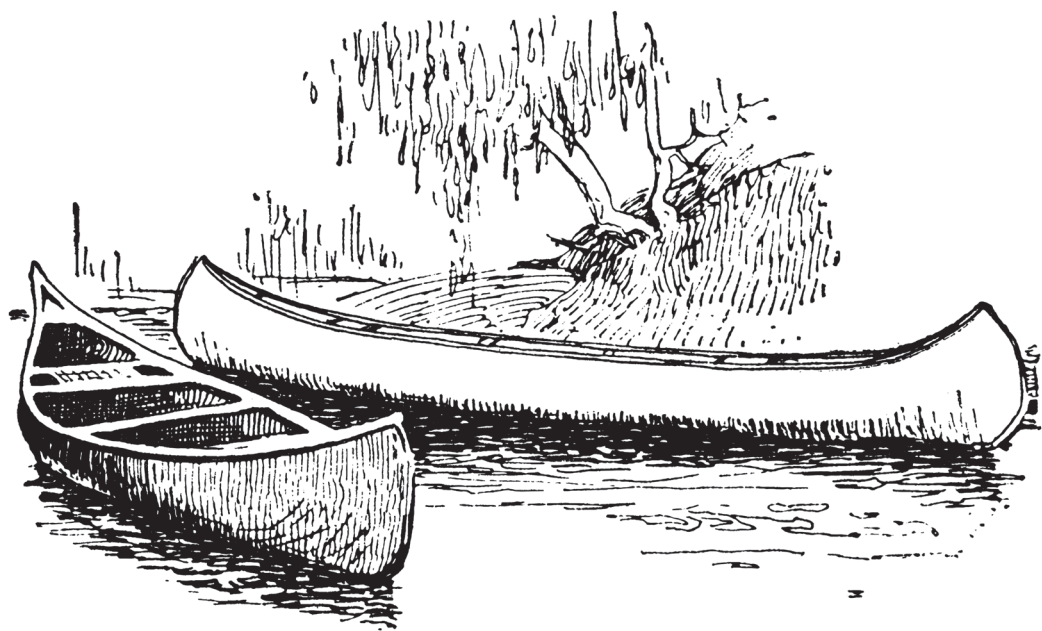
Hij pakte een van de potten uit de enorme verzameling die bij de muur stond en gaf die aan Lupin.

'Hier. Als je dit allemaal opeet, kunnen we vechten, met alleen onze vuisten.'

Lupin bestudeerde de pot. Het was voedsel dat was achtergelaten voor D'Argent in het hiernamaals en zou meer dan 200 jaar oud zijn. Coleb vertrouwde op verlammeende maagpijn en een mogelijke voedselvergiftiging om Lupins vechtkunst te onderdrukken.

Toen viel de zeskant op de pot Lupin op en opende hij het deksel om aan de inhoud te ruiken. Lupin pakte glimlachend een lepel die in de buurt lag en at de kleverige inhoud snel op. Vervolgens versloeg hij Coleb met gemak in het vuistgevecht, zonder last te hebben van buikpijn of vergiftiging.

V: Wat zat er in de pot en waarom werd Lupin niet vergiftigd of anderszins beïnvloed?

De onnozele overvallers

Op een hete zomeravond slaagden twee overvallers erin om het raam van een van Lupins kleinere appartementen open te breken en naar binnen te klimmen.

Ze keken rond naar de bescheiden maar smaakvolle decoraties en slopen door de kleine keuken waar een vijzel tussen de resten van verse groenten stond. Een van de overvallers overwoog om te proberen een grote aardewerken pot die in de buurt stond te stelen, maar zijn compagnon wees naar een aangrenzende kamer. Daar zagen ze dat de kleine eettafel gedekt was voor twee personen, met twee volle kommen soep op tafel.

‘Kijk, Pierre,’ zei de eerste. ‘Het eten staat klaar. We moeten onmiddellijk gaan, voordat de inwoners ons ontdekken!’

‘Gaston, wacht!’ zei Pierre, die zichzelf zag als een crimineel genie. Hij doopte zijn pink even in een van de soepkommen en likte eraan.

‘Heerlijk! Ik proef tomaat en komkommer, met een mengeling van Andalusische kruiden zoals komijn en paprikapoeder. Maar het belangrijkste dat ik proef is ... het is helemaal koud!’

Gaston was verbaasd. ‘Zijn ze het appartement ontvlucht?’

‘Lang geleden. Dat denk ik tenminste,’ ging Pierre verder. ‘We kunnen onbevreesd stelen!’

Toen Lupin en zijn gast, een mooie Spaanse vrouw die allerlei vechtkunsten beheerste, twee minuten later binnenkwamen en de overvallers overmeesterden, wees hij ze op hun fout.

V: Waarom wijst het feit dat de soep koud is er niet op dat de twee al uren weg zouden zijn geweest?

De foutieve voetafdrukken

Als je wist dat Lupin je had beroofd, was het zeer waarschijnlijk dat hij wilde dat je dat wist. Door de jaren heen zijn er talloze mensen geweest die nooit hebben geweten dat ze waren bestolen door de meester-crimineel. Sommigen wisten niet eens dat ze überhaupt waren bestolen en waren de trotse bezitters van vervalsingen die ze aan iedereen lieten zien (zoals het Louvre ...).

Dit kwam door Lupins nauwkeurige techniek en doordat hij erg streng was voor degenen die hem assisteerden wanneer ze afweken van zijn beproefde methoden. Toen hij een keer een handlanger een sleutelroef moest laten plegen zonder zijn hulp, stond de terugkerende handlanger daarom doodsangsten uit.

‘Ik heb een grote fout begaan, meester!’ zei de handlanger hijgend. ‘Ik heb geluisterd naar uw suggestie dat de oostelijke binnenplaats minder bewaakt zou zijn. Maar ik kwam te laat doordat het ging sneeuwen en de inbraak duurde langer dan ik dacht omdat mijn vingers zo koud waren! Toen ik vertrok, was het gestopt met sneeuwen en voelde ik dat het warmer werd, maar de zon kwam op en de richel die u had uitgezocht om overheen te klimmen werd door de gloed verlicht! In plaats daarvan ben ik over de binnenplaats gerend, uit angst dat de felle zon me zou verraden! Maar nu realiseer ik me dat ik overal in de sneeuw voetafdrukken heb achtergelaten. Als de bewoners rond lunchtijd terugkomen zullen ze die zeker weten zien!’

Lupin glimlachte en gaf zijn handlanger een schouderklopje. ‘Ik denk niet dat ze die zullen zien.’

V: Waarom zouden ze de voetafdrukken in de sneeuw niet zien?

Herlock Sholmes en de Mona Lisa's

De Mona Lisa was gestolen! En wie anders zouden ze oproepen om deze misdaad op te lossen dan 's werelds beste detective ... Herlock Sholmes! (Lupin stond erop dat ik hem zo zou noemen ...)

Sholmes en dokter Wilson bespraken de zaak tijdens hun reis naar Frankrijk.

‘Zou het Lupin kunnen zijn?’ vroeg Wilson.

‘Nee... Lupin is gek op dat schilderij, maar zou geen reden hebben om het Louvre te beroven. Laat de kapitein een radioboodschap naar het museum sturen; ze moeten een paginagrote advertentie plaatsen in alle populaire kranten en een aanzienlijke beloning uitloven voor iedereen die zich kan melden met het gestolen schilderij.’

Tegen de tijd dat Sholmes en Wilson in Parijs aankwamen, stond er al een kleine menigte eisers rond de ingang van het Louvre en werden de detective en zijn vriend het kantoor van de museumdirecteur binnengeleid.

‘Ik zie dat de advertentie het juiste effect heeft gehad,’ zei Sholmes wrang.

‘Monsieur, het is een bende leugenaars en opportunisten, maar ik vermoed dat u dat al verwachtte,’ zei de directeur, terwijl hij zijn voorhoofd droogdepte.

‘En geen teken van het schilderij?’ vroeg Sholmes, terwijl hij rustig zijn pijp vulde.

‘O nee, meneer, we hebben de Mona Lisa zeker wel gevonden,’ zei de directeur verbitterd. ‘We hebben er zelfs drie gevonden. Drie mensen die allemaal beweren dat hun schilderij het echte is.’

De deur werd geopend en twee mannen en een vrouw kwamen binnen, elk met een schilderij dat leek op de Mona Lisa. De mannen begonnen elkaar meteen te bestoken met beschuldigingen.

‘Mijn naam is Louis Foncar, monsieur Sholmes, en ik weet zeker dat deze man, Alphonse Bonnay, alleen maar leugens kan vertellen!’

‘Pfft, hou toch je mond, Louis!’ zei Alphonse. ‘Ik ben geen leugenaar. Het is deze vrouw naast me, Romain Babineux, die de waarheid niet kan vertellen!’

‘Hoe durf je!’ riep Romain. ‘Jullie twee zijn de leugenaars, jij en jij!’

‘Nou, puur op basis van logica is er maar één antwoord,’ zei Sholmes.
‘Maar als je deductief redeneert, raad ik je aan te kiezen wat je er het meest authentiek uit vindt zien ...’

- V: a) Wie heeft volgens logica het echte schilderij?
b) Maar wie heeft dan realistisch gezien het echte schilderij?*

